

QUÈ CAL SABER?

EL MOT *ESTÀNDARD*

El terme català *estàndard* prové de l'anglès *standard*, mot d'etimologia incerta, tot i que segurament ve de la llengua dels antics francs. Com a substantiu, significa 'tipus', 'model', 'norma' i 'nivell mitjà', 'qualitat mitjana'. Com a adjectiu, el diccionari normatiu (DIEC)¹ el defineix així: «que s'ajusta a un tipus, model, norma, determinat». Diem, per exemple, *un estàndard internacional* o *un comportament estàndard*. Amb l'ús d'aquesta paraula es produeixen tres errors comuns que expliquem tot seguit.

En primer lloc, s'ha de tenir present que és una paraula plenament normalitzada en català; així, doncs, s'ha de compondre d'acord amb l'ortografia catalana (amb accent obert a la *a* i amb *e* inicial) i en lletra rodona. Per tant, escrivim *català estàndard* (no *català *standard*).

En segon lloc, de vegades hi ha vacil·lació a l'hora d'escriure la *d* final, la qual sempre ha d'aparèixer (*estàndar no és correcte), i també ho ha de fer en els derivats, com *estandarditzar* i *estandardització* (no **estandaritzar* ni **estandarització*).

Finalment, el darrer aspecte que cal tenir en compte és el nombre gramatical d'aquest terme. Si es fa servir com a nom, és variable en nombre i forma el plural afegint *-s* (*estàndards*), però si s'utilitza com a adjectiu, és invariable i, encara que el nom que complementa estigui en plural, s'ha d'escriure sense flexionar. Així, doncs, escrivim *estàndard de vida* i *estàndards de vida*, però *implementació estàndard* i *implementacions estàndard*.

1. INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, *Diccionari de la llengua catalana* (en línia), 2a ed., Barcelona, IEC, 2007 (actual. 2020).